

AGENȚIA NAȚIONALĂ A FUNCȚIONARILOR PUBLICI

Bircu permanent al Senatului

Bp. 298, 1.10.2025

Bd. Mircea Vodă, nr. 44
tronsonul III, sector 3
București, cod poștal 030669

tel: 0374 112 741
0374 112 714
Fax: 021 312 44 04
www.anfp.gov.ro

Nr. 33659 / 30.09.2025

326.

Domnului Mario - Ovidiu Oprea
Secretar general, Senatul României

Spre știință:
Doamnei Mona Dumitru,
Secretar general, Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației

Stimate domnule secretar general,

Ca urmare a adresei Senatului României nr. XXXV/4849/03.09.2025, înregistrată la Agenția Națională a Funcționarilor Publici cu nr. 33659/10.09.2025, prin care se solicită comunicarea unui punct de vedere cu privire la propunerea legislativă privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, privind modificarea art. 139 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și privind abrogarea art. IV din Ordonanța de urgență 74/2021 (b298/01.07.2025), și cu privire la propunerea legislativă privind dreptul la petiționare și reglementarea soluționării petițiilor (b326/20.08.2025), transmise în copie, vă comunicăm următoarele:

Punctul de vedere al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici este formulat prin raportare la prevederile art. 382 și 401 alin. (1) lit. c) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare.

Totodată, în baza prevederilor art. 401 alin. (1) lit. e) din actul normativ amintit, Agenția monitorizează și controlează modul de aplicare a legislației privind funcția publică, funcționarii publici, precum și respectarea aplicării normelor de conduită în cadrul autorităților și instituțiilor publice și înaintea ministerului de resort propuneri privind măsurile ce se impun.

I. Cu privire la propunerea legislativă privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, privind modificarea art. 139 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și privind abrogarea art. IV din Ordonanța de urgență 74/2021 (b298/01.07.2025), facem următoarele precizări:

Prin raportare la atribuțiile Agenției Naționale Funcționarilor Publici, obiectul propunerii legislative ce vizează modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, privind modificarea art. 139 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal și

privind abrogarea art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2021 (b298/01.07.2025) nu se încadrează în domeniul de competență al Agenției.

Ca urmare, ținând cont de competențele specifice în domeniul de reglementare al propunerii legislative, recomandăm consultarea Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, instituție publică de interes național, aflată în coordonarea Ministerului Sănătății, ce are ca obiect de activitate asigurarea funcționării unitare și coordonate a sistemului de asigurări sociale de sănătate, și căreia îi revine atribuția de a propune, cu avizul conform al Ministerului Sănătății, proiecte de acte normative pentru asigurarea funcționării acestui sistem și de a acorda avize cu privire la proiectele de acte normative care au incidență asupra Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, în conformitate cu art. 1 și 5 alin. (1) din Statutul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 972/2006, cu modificările și completările ulterioare.

II. În ceea ce privește propunerea legislativă privind dreptul la petiționare și reglementarea soluționării petițiilor (b326/20.08.2025), ca urmare a consultării structurilor de specialitate din cadrul ANFP atât în materia reglementării legislative, a soluționării petițiilor, cât și în legătură cu aspectele tehnice propuse prin de proiectul de lege, facem punctual următoarele precizări:

1. Art. 2 din propunerea legislativă

Cu privire la dispozițiile art. 2 alin. (1) din propunerea legislativă analizată, care definește domeniul de aplicare al acesteia, apreciem necesară eliminarea lit. e), care include persoanele juridice de drept privat în categoria entităților cărora li se aplică propunerea legislativă privind activitatea de petiționare. Eliminarea persoanelor juridice de drept privat din categoria persoanelor juridice implicate în activitatea de petiționare este necesară întrucât prerogativele de putere publică sunt specifice dreptului administrativ, fiind exercitate în cadrul și de către autoritățile și instituțiile publice, prin raportare la prevederile art. 370 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, persoanele juridice de drept privat neputând avea atribuții de a exercita astfel de prerogative. În plus, însăși propunerea legislativă, în definiția dată petiției la art. 3 alin. (6) face, în mod corect, referire doar la autorități sau instituții publice, ca entități cărora li se pot adresa petiții.

În ceea ce privește art. 2 alin. (2) al propunerii legislative, din conținutul acestuia nu rezultă cu claritate care sunt procedurile administrative speciale la care se referă norma sau cum pot fi identificate aceste proceduri. Potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, sens în care se impune reformularea textului legal referit astfel încât să rezulte cu claritate aspectele menționate.

2. Art. 3 din propunerea legislativă

Referitor la art. 3 alin. (2), raportat la art. 16 din propunerea de act normativ, propunem reanalizarea obligației de urmărire a soluționării petiției și de expediere de către compartimentul relații cu publicul, ținând cont de specificitatea acestei activități, precum și de faptul că în administrația publică, activitatea de soluționare și urmărire a petițiilor se realizează în prezent, în mod eficient, de către structuri competente exclusiv pe acest domeniu. Această repartizare a atribuțiilor asigură o bună coordonare între compartimente, evită suprapunerea de responsabilități și garantează respectarea

termenelor legale de soluționare, în concordanță cu principiile bunei administrări și eficienței instituționale.

În legătură cu dispozițiile art. 3 alin. (4) și (5) din propunerea legislativă supusă analizei, care reglementează răspunsul la petiție prin act administrativ - decizia administrativă asupra petiției, facem precizarea că acestea contravin dispozițiilor legale în vigoare, respectiv art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Se pune, astfel, în discuție în ce măsură decizia administrativă asupra petiției (răspunsul la petiție) poate fi catalogat ca fiind un "act administrativ", având în vedere definiția acestuia prevăzută la art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ, cu precizarea că legea prevede o asimilare a actelor administrative unilaterale în ce privește refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal, raportat la alin. (2) al acestui articol.

În contextul legal actual, răspunsul la petiție reprezintă un punct de vedere al instituției publice interpellate, în domeniul propriu de activitate. Prin petiție nu se poate solicita îndeplinirea unor activități/emiterea unor avize/acorduri/autorizații, aceste acțiuni ținând de îndeplinirea efectivă a obiectului de activitate al instituției, caz în care acestea au la bază un act administrativ, ce poate fi contestat în zona contenciosului administrativ reglementat de legislația specifică, în vigoare fiind în prezent Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. A califica răspunsul la petiție ca act administrativ, ar duce la confuzia între petiție și plângerea prealabilă, ce reprezintă un demers obligatoriu premergător procedurii contencioase.

Cu privire la dispozițiile art. 3 alin. (9) din proiectul de lege, precum și la textele de lege următoare care fac referire la persoane fizice sau juridice, opinăm că este necesar a fi utilizate sintagmele prevăzute la art. 51 din Constituția României, republicată, respectiv, "cetățeni" și "organizații legal constituite", pentru unitate de exprimare.

Același art. 3 din propunerea legislativă introduce noțiunea de "tăcere administrativă" definită la alin. (14), noțiune nereglementată de legislația din domeniul dreptului administrativ, nefiind posibilă, din analiza textului, nici identificarea "legilor speciale" la care acesta face trimitere. Apreciem că nu este necesară definirea explicită a faptului de a nu răspunde unei solicitări adresate unei entități publice, în condițiile în care astfel de situații există, sunt sancționate de normele în vigoare, iar din aplicarea acestora, nu rezultă necesitatea unei reglementări speciale.

3. Art. 6 din propunerea legislativă

Având în vedere faptul că dispozițiile art. 6 alin. (2) din propunerea legislativă sunt în contradicție cu cele ale art. 195 alin. (2) din Codul administrativ, în ceea ce privește condițiile de folosire a limbii minorităților naționale în relația cu autoritățile administrației publice locale, este necesară corectarea acestora cu respectarea limitelor impuse de Codul administrativ.

4. Art. 9 din propunerea legislativă

Referitor la conținutul art. 9 alin. (6) din proiectul de lege, care reglementează modalitatea de petiționare verbală, este necesară o analiză de impact în situația petiționarilor care pot depune petiții orale la ghișeu, raportat, pe de o parte, la mijloacele tehnice de preluare și soluționare a acestora, iar, pe de altă parte, la numărul în continuă scădere a personalului în administrația publică, fapt ce determină disfuncționalități și întârzieri în soluționarea problemelor la același ghișeu.

În ceea ce privește dispozițiile art. 9 alin. (15), se impune reformularea acestuia, întrucât din redactarea textului nu rezultă cu claritate situația expusă, iar, potrivit art. 8 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce.

5. Art. 10 din propunerea legislativă

Referitor la dispozițiile art. 10 alin. (2), prin care se stabilesc în sarcina autorității/instituției publice o serie de activități de îndeplinit în termen de 2 zile de la înregistrarea petiției (solicitarea de clarificări și completări de către compartimentul responsabil, data estimată de comunicare a răspunsului, în condițiile în care există un termen legal de soluționare) poate duce la birocratizarea excesivă a procesului, prin impunerea de noi sarcini structurilor funcționale. În realitate, pentru toate activitățile propuse termenul de 2 zile este insuficient, întrucât acestea presupun înregistrarea, alocarea către structura responsabilă, analizarea petiției, întocmirea adresei de confirmare, parcurgerea circuitului de semnături de către toate persoanele responsabile și, în final transmiterea confirmării către petent.

În plus, formularea de către funcționarul public lucrător a unor solicitări de completări și/sau clarificări presupune analizarea prealabilă temeinică a petiției și prefigurarea unei soluții în termen de 2 zile de la înregistrarea acesteia, fapt imposibil de realizat în realitate. Este de menționat în acest context și faptul că un număr mare de petiții sunt însoțite de documentație vastă, au un grad de complexitate și dificultate mare, fapt ce presupune ca analiza, studiul de caz și formarea unei opinii să necesite un interval de timp pe măsură. Totodată, se impune corelarea normei de la art. 10 alin. (2) cu cele de la art. 13 alin. (3) din propunerea legislativă.

6. Art. 11 din propunerea legislativă

Referitor la conținutul art. 11 alin. (6) din proiectul de act normativ, apreciem neclar textul analizat, sens în care, pentru clarificarea modalității de soluționare parțială a unei petiții, este necesară completarea alineatului cu menționarea soluționării parțiale a petiției în condițiile prevăzute de art. 13 din proiectul de lege.

Referitor la prevederile alin. (10) al articolului analizat, este necesar a se preciza cu claritate care este autoritatea care are atribuția de a soluționa un conflict negativ de competență cu privire la soluționarea unei petiții, întrucât acest aspect nu rezultă din textul propus.

7. Art. 12 din propunerea legislativă

Având în vedere faptul că în cuprinsul art. 12 alin. (9) din propunerea legislativă se face referire la sintagma "micro-structură", noțiune a cărei definiție nu se regăsește în legislația specifică care reglementează structura administrației publice centrale și locale, apreciem necesară fie eliminarea alin. (9) al art. 12, fie reformularea textului propus, ținându-se cont inclusiv de necesitatea și utilitatea unei astfel de reglementări. Aceeași observație vizează toate referirile la "micro-structuri" din cuprinsul propunerii de act normativ.

8. Art. 13 din propunerea legislativă

Art. 13 din proiectul de act normativ reglementează termenele de soluționare a petițiilor și cazurile de prelungire a acestora, în toate situațiile termenele propuse fiind reduse semnificativ față de cele prevăzute de actualul cadru normativ în materie. Având în vedere pașii necesari a fi parcurși pentru soluționarea temeinică a unei petiții, începând

de la depunerea acesteia, preluarea de către personalul lucrător, până la documentarea situației de fapt expuse, identificarea în context legal a unei soluții, îndeplinirea eventualelor demersuri colaterale și comunicarea răspunsului către petent, corelat cu situația economică actuală în care este în derulare implementarea măsurilor din Programul de guvernare 2024 - 2028 ce vizează reduceri ale cheltuielilor cu personalul și reduceri de personal, apreciem nerealiste termenele propuse. Pentru aceste argumente apreciem nerealiste și inadecvate termenele propuse, sens în care propunem eliminarea acestora și menținerea celor aplicabile conform legislației în vigoare.

9. Art. 14 din propunerea legislativă

În ceea ce privește conținutul art. 14 alin. (2) lit. h) din proiectul de act normativ, supunem atenției faptul că Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu prevede o procedura contencioasă raportat la răspunsul la o petiție, acest răspuns având, astfel cum am învederat în precedent, semnificația unui punct de vedere emis de autoritatea ori instituția publică căreia i s-a adresat solicitarea.

Față de observația anterioară, luând în considerare faptul că răspunsul formulat cu privire la o petiție nu poate fi calificat drept act administrativ în sensul dispozițiilor Codului administrativ și ale Legii contenciosului administrativ, apreciem că soluțiile prevăzute la art. 14 alin. (3) din propunerea legislativă nu pot face obiectul reglementării în forma propusă. Având în vedere faptul că, prin petiție, persoana interesată poate solicita un punct de vedere de specialitate, poate învedera o situație potențial nelegală din domeniul de specialitate al instituției căreia i se adresează, precum și, corelativ, faptul că prin răspunsul formulat, autoritățile/instituțiile publice interpellate pot oferi puncte de vedere ori, după caz, pot face demersuri către alte instituții pentru a oferi puncte de vedere de specialitate, apreciem că soluțiile la petiții nu pot fi de admitere sau respingere, ci pot fi soluții pozitive, negative, total sau parțial.

Referitor la conținutul art. 14 alin. (5) din propunerea legislativă, apreciem că acesta este lipsit de substanță, întrucât reglementează o situație care nu este clar definită. Totodată, este important de avut în vedere și faptul că, prin răspunsul formulat cu privire la petiții nu se pot dispune măsuri, prerogativa de a dispune măsuri în domeniul administrației publice ținând, de regulă, de structurile cu atribuții de control și verificare. Astfel că, în măsura în care, ca urmare a verificărilor efectuate pentru soluționarea unei petiții, sunt identificate situații ce pot face obiectul unor astfel de acțiuni de control, în cadrul cărora se pot dispune, eventual, măsuri corective, petiția poate fi redirecționată către structurile cu astfel de atribuții în cadrul entității interpellate sau, după caz, în cazul în care situația expusă excedează competențelor acesteia, petiționarul poate fi îndrumat cu privire la calea de urmat. Drept urmare, apreciem că textul propus trebuie reformulat astfel încât să reflecte și să organizeze soluțiile activității de petiționare. În ceea ce privește termenele la care se face referire în cuprinsul textului invocat, eventuala referire la acestea se poate face doar după lămurirea sensului și conținutului alin. (5) al art. 14.

În măsura clarificării dispozițiilor alin. (5) se impune modificarea în consecință a dispozițiilor alin. (6) - (8) ale art. 14 din proiectul de act normativ.

10. Art. 16 din propunerea legislativă

În denumirea capitolului IV, precum și la art. 16 alin. (2) lit. c) și art. 17 alin. (1) din proiectul de act normativ este utilizată noțiunea de "trasabilitate", noțiune care nu este definită la art. 3 al proiectului, aspect față de care normele care fac referire la această caracteristică/noțiune este neclară. Întrucât acest fapt contravine normei prevăzute art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/200, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stabilește că textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și

inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce, apreciem necesară eliminarea sau reformularea normelor menționate din proiectul analizat în limitele stabilite de normele de tehnică legislativă în vigoare.

Totodată, în ceea ce privește norma conținută de art. 16 alin. (9) din proiectul de lege, apreciem că aceasta trebuie eliminată, motivat de faptul că petiția este un drept personal, în care petentul, în cunoștință de cauză, își formulează solicitările și își motivează susținerile. Transcrierea unei petiții telefonice nu poate reprezenta cu acuratețe voința petiționarului.

11. Art. 17 din propunerea legislativă

Art. 17 alin. (9) din propunerea legislativă face trimitere la alin. (6) al aceluiași articol, care însă nu prevede cerințe pentru exporturile din REP.

De asemenea, noțiunea sau principiul "prezumție relativă de autenticitate și integritate" nu este definită în cuprinsul art. 3 și/sau 4 al proiectului de act normativ. Noțiunea nu este, de altfel, explicată și nu există ca instituție juridică nici în dreptul administrativ și nici ca principiu al administrației publice ori ca principiu aplicabil conduitei personalului care își desfășoară activitatea în administrația publică (a se vedea prevederile art. 6 - 13 și 368 din Codul administrativ), iar sfera de cuprindere, pe bază de interpretare, raportat la legislația în vigoare, este vastă și confuză, putând genera o lipsă de claritate a normei în înțelesul art. 1 alin. (5) din Constituția României.

Totodată, nu am regăsit o sancțiune reglementată în art. 21 din proiectul de act normativ, care să facă referire la nerespectarea art. 17 alin. (9).

12. Art. 18 din propunerea legislativă

Având în vedere volumul detaliat de cerințe în raportarea publică, ținând cont de faptul că administrația publică nu este compusă doar din UAT-uri, ci și din ministere, autorități ale administrației publice centrale, deconcentrate, etc, iar unele instituții publice nu au sisteme digitalizate integrate, este necesară o perioadă de minimum 24 de luni pentru crearea/dezvoltarea/implementarea de platforme informatice, sub condiția alocării fondurilor bugetare necesare, fapt care, în condițiile actuale, ar pune o presiune suplimentară asupra bugetului de stat, sens în care apreciem inoportună propunerea formulată.

Totodată, propunerea privind raportarea trimestrială a gestionării petițiilor este ineficientă, o raportare anuală având capacitatea de a determina imaginea de ansamblu asupra activității de petiționare pe parcursul unui an calendaristic și, ca atare, propunem înlocuirea cu această variantă de raportare.

13. Art. 20 din propunerea legislativă

În ceea ce privește răspunderea disciplinară pentru încălcarea obligațiilor prevăzute în propunerea legislativă analizată, apreciem că aceasta trebuie să aibă în vedere dispozițiile Codului administrativ în ceea ce privește răspunderea disciplinară a funcționarilor publici și a personalului contractual.

Astfel, deși la art. 20 alin. (1) din proiect se prevede că răspunderea este exclusiv în sarcina persoanei fizice, există fapte calificate drept abateri disciplinare care țin de entitatea angajatoare, cum sunt de exemplu, abaterile prevăzute la lit. b) și g) ale alin. (1) al art. 20, care țin de managementul instituției și nu pot fi imputate persoanei fizice angajat al acesteia.

Legat de alin. (5) al art. 20, învederăm faptul că pentru funcționarii publici sancțiunea avertisment nu este reglementată, sens în care este necesară corelarea reglementării propuse cu normele legale în vigoare. Astfel, se impune a se preciza expres

că persoana care sesizează este persoana vătămată, iar procedurile disciplinare se desfășoară conform reglementărilor aplicabile categoriei de personal sesizate.

14. Art. 21 din propunerea legislativă

La art. 21 alin. (3) și (4) se stabilește un regim de sancționare diferit al entităților implicate, reglementare pe care o considerăm neoportună, având în vedere faptul că dimensiunea entității publice implicate în comiterea unei contravenții nu poate justifica reducerea pedepsei, deoarece gradul de vinovăție sau gravitatea faptei nu este redusă prin raportare la numărul mai mic de angajați al acesteia. Pentru aceste considerente, propunem eliminarea reglementării diferențiate și aplicarea unitară de sancțiuni fără a face distincție între entitățile publice.

De asemenea, propunem eliminarea art. 21 alin. (4) lit. b), întrucât încalcă principiul de drept reglementat de art. 14 din Codul civil, potrivit căruia buna credință se prezumă.

15. Art. 22 din propunerea legislativă

În cuprinsul art. 22 este reglementată răspunderea materială a persoanei/persoanelor angajate ale entităților publice, răspunzătoare de săvârșirea unei contravenții în legătură cu activitatea de petiționare. În ceea ce privește conținutul acestui articol supunem atenției prevederile art. 575 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia autoritățile și instituțiile publice răspund patrimonial, din bugetul propriu, pentru pagubele materiale sau morale cauzate prin acte administrative, prin refuzul nejustificat de a soluționa o cerere sau prin nesoluționarea în termen a acesteia. În aceste situații, dacă se solicită plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat ori pentru întârziere, în situațiile în care este dovedită vinovăția cu intenție a demnitarului, a funcționarului public sau a personalului contractual, acesta răspunde patrimonial solidar cu autoritatea sau instituția publică dacă nu a respectat prevederile legale specifice atribuțiilor stabilite prin fișa postului sau prin lege. Prin urmare, răspunderea patrimonială se angajează doar în situația existenței unui prejudiciu, iar măsura angajării răspunderii și felul răspunderii poate fi stabilit în cauză doar de către instanța de judecată.

În consecință, este necesară corelarea prevederilor art. 22 ale propunerii legislative cu cele ale Codul administrativ anterior menționate.

Totodată, trebuie avut în vedere și faptul că măsura compensațiilor în bani în cazul depășirii termenelor de soluționare ar putea încuraja potențialii petenți să adreseze petiții în mod repetitiv pentru a obține beneficii, un motiv în plus pentru care propunem eliminarea dispozițiilor în discuție și introducerea doar a sancțiunilor disciplinare aplicate corespunzător unor abateri disciplinare constând în întârzierea sistematică în rezolvarea petițiilor sau neglijența repetată în rezolvarea acestora.

Referitor la art. 22 alin. (7), supunem atenției faptul că, în cazul conducătorilor care au calitatea de demnitari sau aleși locali operează răspunderea administrativă.

Art. 23 - norma legală vorbește despre neregularități constatate, dar nu rezultă cine le constată și procedura de contestare. Opinem că doar instanța de judecată ar putea dispune acordarea unor sume în bani de către o instituție unui petent.

16. Art. 24 din propunerea legislativă

Apreciem că se impune eliminarea art. 24 din propunerea legislativă, motivat de faptul că dispozițiile acestui articol reprezintă o dublare a prevederilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, fapt interzis de art. 14 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările

ulterioare. Contenciosul administrativ este ansamblul de litigii (proces) dintre persoanele fizice sau juridice și autoritățile/instituțiile administrației publice, atunci când acestea din urmă emit acte administrative ilegale sau refuză să rezolve cereri prevăzute de lege. Scopul procedurii este apărarea drepturilor și intereselor legitime ale cetățenilor împotriva abuzurilor administrației și asigurarea respectării principiului legalității. Contenciosul (procedura) de soluționare litigiilor administrative nu poate avea decât o reglementare unică, în speță unicul act normativ care o reglementează fiind legea sus indicată. Ca atare, niciun alt act normativ, și, evident, nici propunerea analizată, nu poate adăuga sau dubla legea contenciosului administrativ, orice litigii de această natură urmând a fi soluționate pe baza acestei norme. Desigur că, în măsura în care Legea contenciosului administrativ nu dispune, acestea se completează cu prevederile Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește procedura judiciară în fața instanțelor de contencios administrativ.

Nu în ultimul rând, ca observație generală, atragem atenția asupra faptului că activitatea de soluționare a petițiilor reprezintă o muncă de creație intelectuală, efectuată de personal calificat. Obiectul, natura și volumul petițiilor este extrem de divers, pornind de la o petiție în care se adresează o simplă întrebare la care se formulează un răspuns la fel de simplu, la petiții extrem de complexe și voluminoase, care necesită analize extrem de aprofundate, obținerea de documente suplimentare de la petent sau de la o anumită instituție, răspunsuri în revenire la cel inițial și competență partajată de soluționare. În aceste contexte, semnificative ca număr, termenele de soluționare scurte propuse, inclusiv termenul redus de prelungire, nu pot asigura soluționarea în mod eficient a spețelor cu grad de complexitate ridicat, motiv pentru care se impune menținerea termenelor actuale sau, după caz, o reglementare derogatorie în acest sens.

Totodată, se va avea în vedere faptul că proiectul de lege dublează reglementarea propusă de MDLPA- Cod de procedură administrativă - Titlul II Reguli generale privind procedura administrativă, Capitolul VI Proceduri cu reglementări specifice, Secțiunea I Derularea procedurii de petiționare, în dezbateri publice din data de 21 noiembrie 2023, prin raportare la prevederile art. 14 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care dispun cu privire la unicitatea reglementării în materie.

În final, facem precizarea că observațiile formulate în cele ce preced cu privire la propunerea legislativă vizează și Anexa nr. 1 la aceasta - Normele metodologice de aplicare a Legii privind dreptul la petiționare și reglementarea soluționării petițiilor.

În consecință, pentru toate considerentele expuse anterior, apreciem că propunerea legislativă privind dreptul la petiționare și reglementarea soluționării petițiilor (b326/20.08.2025) conține atât vicii de reglementare, cât și de fond, fapt pentru care nu susținem adoptarea acestuia în supusă analizei.

Cu deosebită considerație,

PREȘEDINTE

Vasile - Felix COZMA

Inregistrat cu: 33659 / 30.09.2025,
Semnat de: Vasile-Felix Cozma

Data: 30.09.2025 13:28:36
Dispozitiv: DELL3080-30197